

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 185/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. O., D., pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6 C/44/2009-152 zo 4. mája 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co/259/2010 z 29. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2011 doručená sťažnosť J. O., D. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný

súd“) č. k. 6 C/44/2009-152 zo 4. mája 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co/259/2010 z 29. novembra 2010.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«... Okresný súd Liptovský Mikuláš na základe návrhu navrhovateľiek M. Š., bytom M. a M. B., bytom S., rozsudkom č. k. 6 C/44/2009-152 zo dňa 4. 5. 2010 určil, že nehnuteľnosti zapísané K. v Ž., S. L. na LV č. 1649, k. ú. D., parcela E-KN č. 72, ostatné plochy vo výmere 827 m², patrí v podiele 2/16-iny do dedičstva po neb. J. O., rod. O...

Súd zároveň určil, že spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísanými K. v Ž., S. L. na LV č. 1649, k. ú. D., parcely registra E, evidované na mape určeného operátu parcelné číslo 72 vo výmere 827 m², ostatné plochy, časť B: vlastníci a iné oprávnené osoby, sú pod B1 O. J. v podiele 213/2304-in, pod B2 K. M. v podiele 75/2304-in, pod B5 H. B. v podiele 3/16-iny, pod B10 K. L. v podiele 3/16-iny, pod B11 S. M. v podiele 1/16-iny, pod B12 Z. E. podiele 1/32-iny, pod B13 K. M. v podiele 1/64-iny, pod B14 K. I. v podiele 1/64-iny, pod B16 L. V. v podiele 1/48-iny a pod B17 L. I. v podiele 1/48-iny.

Proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš som podal odvolanie, o ktorom Krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 6 Co/259/2010 zo dňa 29. 11. 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21. 1. 2011, tak, že rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš potvrdil.

Uvedenými rozhodnutiami Okresného súdu Liptovský Mikuláš a Krajského súdu v Žiline bolo porušené moje právo vlastníť nehnuteľný majetok (pozemok), moje vlastnícke právo nemalo rovnakú ochranu ako vlastnícke právo navrhovateľiek M. Š. a M. B. Myslím si preto, že bol porušený článok 20 ods. 1 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Navrhovateľky M. Š. a M. B. tvrdili, že ich právni predchodcovia neb. J. O. a neb. M. O. boli spoluvlastníkmi nehnuteľnosti pozemku, ktorý je v súčasnosti zapísaný v katastri nehnuteľností K. v Ž., S. L., v liste vlastníctva číslo 1649 pre katastrálne územie D., ako parcela č. E-KN 72 - ostatné plochy o výmere 827 m², keď toto spoluvlastníctvo ich právnych predchodcov odvodzovali od kúpnopredajnej zmluvy číslo H 173/63 napísanej dňa 24. apríla 1963 na Š. v L. štátnym notárom Dr. J. B., ktorá bola registrovaná Š. v L. M. pod číslom Pr 448/1963.

V prvom rade si myslím, že uvedená kúpnopredajná zmluva číslo H 173/1963 je neplatná, pretože z nej nie je jasné, aký pozemok vlastne právni predchodcovia M. Š. a M. B. kúpili. V zmluve je uvedené, že manželia J. O. a M. O., r. Š., kúpili nehnuteľnosť, ktorá je „zapísaná v pozemkovej knihe obce D. v protokole čís. 291 pod AI parc. č. 72 ako dom č. 51/b a dvor o výmere 30 štv. siah a parc. č. 74/a ako záhrada o výmere 7 štv. siah. V pozemkovej knihe obce D. v protokole čís. 291 pod AI však nie je zapísaná parc. č. 72, ale je tam zapísaná parc. č. 71 a dom č. 51/b a dvor o výmere 30 štv. siah. Parcela č. 72 je v uvedenej pozemnoknižnej vložke č. 291 zapísaná pod A2. Zmluva je potom neplatná, lebo je nejasná, pretože nie je jasné, aký pozemok vlastne právni predchodcovia navrhovateľiek kúpili.

Podstatné však je to, že zo zmluvy je jasné, že J. O. a M. O., r. Š., kúpili pozemky spolu o výmere 37 štv. siah a že tieto pozemky nie sú identické so súčasnou parcelou č E-KN 72 - ostatné plochy o výmere 827 m² zapísanou v liste vlastníctva číslo 1649 pre katastrálne územie D. Všetky pozemky a dom, ktoré právni predchodcovia navrhovateľiek M. Š. a M. B. kúpili sú zapísané na iných listoch vlastníctva alebo doteraz zapísané na listoch vlastníctva nie sú.

Parcela č. 74/a, ktorá bola v pozemnoknižnej vložke č. 291 obce D. zapísaná ako záhrada o výmere 7 štv. siah, je v súčasnosti na S. L. zapísaná v liste vlastníctva č. 1876 ako parcela č. E-KN 74/1 - záhrady o výmere 14 m² a ako vlastníci sú ešte stále vedení J. O. a M. O., r. Š. Dom č. 51/b, ktorý bol zapísaný v pozemnoknižnej vložke č. 291 obce D., je v súčasnosti zapísaný na S. L. v liste vlastníctva ako dom sup. č. 55 na parcele č. 314, ku ktorej nie je právny vzťah evidovaný v liste vlastníctva. Ako vlastníčka tohto domu je zapísaná navrhovateľka M. Š. Pozemok o výmere 30 štv. siah, ktorý právni predchodcovia navrhovateľiek nadobudli kúpnou zmluvou z roku 1963 je v súčasnosti vedený ako parcela č. KN 314, ku ktorej nie je založený list vlastníctva, čo vyplýva z výpisu z listu vlastníctva č. 2627 pre kat. úz. D.

Hoci som v súdnom konaní namietal, že súčasná parcela č E-KN 72 - ostatné plochy o výmere 827 m² zapísaná v liste vlastníctva číslo 1649 pre katastrálne územie D., nie je identická s pozemkami, ktoré právni predchodcovia navrhovateľiek nadobudli kúpnopredajnou zmluvou číslo H 173/63 napísanou dňa 24. apríla 1963 na Š. v L. notárom Dr. J. B., registrovanou Š. v L. pod číslom Pr 448/1963, tak súdy túto moju námietku

nezohľadnili a nevykonali k nej riadne dokazovanie, uspokojili sa len s nesprávnymi stanoviskami S. v L. a O. L...»

Sťažovateľ je toho názoru, že namietaný rozsudok okresného súdu a rozsudok krajského súdu porušujú jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy. Porušenie svojho práva vidí v tom, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co/259/2010 z 29. novembra 2010 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 6 C/44/2009-152 zo 4. mája 2010, ktorým boli podľa názoru sťažovateľa nesprávne určené výšky podielov na nehnuteľnosti zapísanej K. v Ž., S. L. na LV č. 1649, k. ú. D., parcela E-KN č. 72, ostatné plochy o výmere 827 m².

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C/44/2009-152 zo 4. mája 2010 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co/259/2010 z 29. novembra 2010.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 tohto zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

1. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu č. k. 6 C/44/2009-152 zo 4. mája 2010, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnutý rozsudok preskúmal v odvolacom konaní. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie,

keďže konaniu ústavného súdu bráni princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy (III. ÚS 135/04, III. ÚS 133/05 a iné).

2. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co/259/2010 z 29. novembra 2010.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti nenamietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Sťažovateľ namietal len porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach.

Ústavný súd odmietol sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 116/05) vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru. Ústavný súd totiž v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol

opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (III. ÚS 378/08, III. ÚS 224/09).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2011